

Veronika Kapcová

ÚSMEVNÉ POCITOPISY

Austrália a Nový Zéland nadivoko

S milovaným manželom,
s úsmevom na tvári
a dobrodružným srdcom
9 000 km na motorke,
20 000 km v obytnáčku.

POVEDALI O KNIHE

Veselé, úprimné a plné ľudskosti. Príbehy dvoch dobrodruhov, nezničiteľnej dodávky Modrinky a nie úplne dokonalej motorky som zhltna jedným dúškom! S radostou som vyrazila na výlet plný objavov na miesta, ktoré už síce poznám, ale s touto partičkou to bol úplne iný zážitok!

Janka Chromická
austrálska Slovenka, farmaceutka

Úžasná jazda! Táto kniha je zážitok, od ktorého sa nedá odtrhnúť. Veronika ma svojím humorom preniesla na opačnú stranu zeme-gule a prebudila vo mne chuť vyraziť do sveta! Výborne som sa bavila a dozvedel som sa množstvo zaujímavostí o živote pôvodných obyvateľov Austrálie a Nového Zélandu.

Miloš Fraňo
fotograf a motocestovateľ

ISBN 978-80-8197-582-0

9 788081 975820

ÚSMEVNÉ POCITOPISY

píše Latina na cestách

Veronika Kapcová

Austrália a Nový Zéland
nadivoko

"Svet tam vonku je divoký
a krásny. A keď mimo
chodníka tá často zavedie
tam, kde sa začínajú
tie najlepšie príbehy."

Latina na cestách

O AUTORKE

Veronika je autorka štyroch kníh zo série Úsmevné pocitopisy,
milovníčka dobrodružstiev,

Južnej Ameriky, latino hudby a salsy.

Dušou a srdcom je proste Latina.

Navštívila 88 krajín na vlastnú päsť a miluje v ľuďoch
prebúdzasť ich nesmelú dobrodružnú dušu.

A tých, ktorí cestujú v pohodlí domova, prenesie
do ďalekých krajín prostredníctvom
svojich fotografií a úsmevných pocitopisov z ciest.

Viac o autorke a jej projekte „Latina na cestách“
sa dočítate na jej webovej stránke:

www.veronikapcova.sk

Stačí použiť tento QR kód:

Veronika Kapcová
Úsmevné pocitopisy - Austrália a Nový Zéland nadivoko

Vydal © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš, 2025

Jazyková korektúra: Silvia Valkovič

Návrh obálky a grafickej úpravy: Veronika Kapcová

Grafická úprava: Rudolf Žiak

Grafická úprava obálky: Matt McIntosh

Tlač: NIKARA s.r.o.

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť v žiadnej forme
reprodukováaná bez písomného súhlasu autorky.

Kontakt na autorku: info@veronikapcova.sk

Objednávky: www.veronikapcova.sk

ISBN: 978-80-8197-582-0

**Túto knihu venujem pôvodným obyvateľom
Austrálie a Nového Zélandu,
ktorí počúvajú svoju zem bosými nohami.**

Nový Zéland

Prílet do Aucklandu ... 14
Whangarei - motorka ... 16
Cape Reinga - 90 Mile Beach ... 24
Waipoua Forest ... 29
Auckland ... 30
Polostrov Coromandel ... 31
Tauranga - Mt. Maunganui ... 34
East Cape dilemma ... 36
Rotorua - maorská Te Puia ... 52
Jazero Taupo ... 57
Tongariro Alpine Crossing ... 58
Forgotten World Highway ... 64
Taranaki/Mount Egmont ... 66
Wellington ... 68
Abel Tasman NP ... 75
Cape Farewell ... 77

Motorskárske stretnutia ... 80
Rainbow Road ... 81
Môj ovečkový deň ... 84
Arthur's Pass ... 88
Západ južného ostrova ... 93
Kríza na západnom pobreží ... 95
Queenstown ... 100
Milford Sound ... 106
Invercargill - Bluff ... 110
Farmár v Catlins ... 113
Moeraki bouldre ... 114
Danseys a Lindis Pass ... 116
Aoraki/Mount Cook ... 120
Mackenzie priesmyk ... 129
Hanmer Springs - Kaikoura ... 137
Christchurch ... 139

Nový Zéland

Austrália

Sydney - obytnáčik Modrinka ... 149

Veľká koralová bariéra ... 154

Blue Mountains ... 162

Sydney po druhé ... 164

Princes Highway ... 169

Eden a kosatkový gang ... 172

Raymond Island a koaly ... 174

Phillip Island - MotoGP ... 175

Melbourne ... 179

Great Ocean Road ... 184

Outback - Red Center ... 190

Flinders a Gammon Ranges ... 197

Aboridžinci ... 200

Coober Pedy - opáľové mesto ... 202

Uluru-Kata Tjuta NP ... 206

Watarrka/Kings Canyon ... 218

MacDonnell Ranges ... 219

Ukradnutá generácia ... 222

Mataranka ... 229

Darwin ... 231

Kakadu NP ... 232

Litchfield NP ... 235

Nitmiluk/Katherine Gorge ... 236

Západná Austrália ... 239

Broome ... 243

Karijini NP ... 246

Exmouth ... 250

Ningaloo Marine Park ... 251

Coral Bay ... 255

Carnarvon ... 257

Monkey Mia ... 259

Denham - Shark Bay ... 261

Kalbarri NP ... 264

Pinnacles Desert ... 266

Perth ... 268

Juhozápadná Austrália ... 272

Surfers Point ... 275

Denmark - Údolie obrov ... 276

Albany ... 277

Sky Walk a Stirling Range ... 278

Esperance - Cape Le Grand ... 281

Bye-bye, Modrinka ... 287

ÚVOD

Viackrát som sa pristihla pri tom, ako si previnilo predstavujem, kam všade by sme šli, ak by Peťo nebol zamestnaný. Hovorí sa, že ak si niečo silno prajete, stane sa to. Neviem, ako to máte vy, ale v mojom živote to doteraz vždy fungovalo tak, že nestačilo len silno si priať, ale bolo treba na všetkom aj zamakať. Ani vo sne by mi teda nenapadlo, že sa táto myšlienka splní bez toho, aby som pohla prstom. Zariadila to ekonomická situácia na Slovensku. Peťova firma rozpustila jeho technický tím a on po 19-tich rokoch prišiel o prácu. Ja, vášnivá cestovateľka, som vlastne nevedela, či môžem hneď nadšene reagovať. Určite chápete, že táto správa si vyžadovala určitú úctu k jeho 19-ročnej úspešnej kariére, a mala by som skôr povedať: „Och, to je veľmi smutné.“ Preštudovala som si Peťovu náladu a keď sa zdalo, že je v pohode, zaznel výkrik: „Yesss, kam vyrazíme?“

Keďže som Latina na cestách, milovníčka Južnej Ameriky, už som sa videla tam. „Doma“. Predstavovala som si, ako znova precestujem svoj milovaný kút sveta, ale tentokrát aj s mojím úžasným nezamestnaným manželom, a ako pri tom rozumne míňame jeho odstupné z práce. *Hej, prííí! Ved' je to predsa jeho pauza od práce! Je to jeho odstupné! Mali by to byť jeho splnené sny!* Čo však aj tak znamená, že celá organizácia viacmesačnej cesty bude na mne, lebo ved' ja sa predsa v cestovaní „vyznám“. Netrvalo dlho a zhodli sme sa na tom, že pôjdeme na Nový Zéland a do Austrálie. Keď už k protinožcom, tak poriadne. Vedela som, že to bude tvrdý oriešok. Nie sú to zrovna nízkorozpočtové destinácie, ale ja to zvládnem. Ved' sa predsa vyznám aj v cestovaní „za babku“. Poviem vám, keby som bola vedela, že si pri tejto ceste siahnem na dno svojich vysilených síl, prestala by som si čokoľvek priať. Ako som však písala v závere svojej tretej knihy: „Všimla som si, že náročné veci, ktoré robím nerada, mi zvyknú pripraviť cestu k tým, ktoré robím rada.“ Ó, kto by bol povedal, že raz budem citovať samu seba. Tuším začínam byť nejaká moc múdra. OK, kľud!

Viac o mne si môžete prečítať na mojom blogu:

www.veronikapcova.sk/moj-pribeh

Stačí použiť tento QR kód:

Prípravy

Bol začiatok novembra 2023, práve vyšla moja tretia kniha „Sólo v Južnej Amerike“ a mňa čakali dva mesiace práce, aby sa kniha do Vianoc dostala k prvým čitateľom. Pri vydaní knihy je to fáza, ktorú si ako autorka užívam najviac, hoci mi na konci celého procesu zostáva už len málo síl. Sú to tie najkrajšie chvíle, keď odovzdávam svoje farebné úsmevné pocitopisy v krásnej tvrdej väzbe do vašich rúk a vy si ich s láskou vkladáte do tašky a nesiete domov. Predstavím si vás, ako si ich čítate a usmievate sa... ups, ale poďme späť k téme. Všetko išlo podľa plánu. V Peťovej práci si to nerozmysleli a on si novú prácu nehľadal. Výborne! Môžem tomu začať veriť! V novembri sme si dali obaja zoperovať svoje hnatý. Moje rameno potrebovalo po 13-tich rokoch po úraze na lyžiach rekonštrukciu, a aby Peťovi nebolo ľúto, objednali sme ho na operáciu kolena. Cítili sme sa takí opravení. Vyrážame vo februári 2024!

Vyzeralo to tak, že január mi bude musieť stačiť na náročné plánovanie oboch týchto krajín. Och, ako som sa len mýlila! Január bol proste pracovný masaker. Na itinerár mi vôbec nevyšiel čas. Podarilo sa mi aspoň premyslieť a vypočítať všetky správne dátumy, aby som mohla nakúpiť nevyhnutné cestovateľské súčiastky: letenku na Nový Zéland, lístok na trajekt medzi severným a južným novozélandským ostrovom, letenky z Nového Zélandu do Austrálie, a letenku späť domov z Austrálie, z mesta Perth. Vybavila som online turistické víza do oboch krajín a povolenie ESTA na prestup v USA. A aby toho nebolo málo, na diaľku som kúpila dopravné prostriedky u protinožcov, pretože ich prenájom na štyri mesiace by nás stál majland, a my predsa cestujeme „za babku“. Iná možnosť, ako ich kúpiť a na konci cesty predat', pre nás neexistovala. Obličku si nechávame na horšie časy. Okrem toho sa každý deň kotilo nepričetné množstvo slovenských povinností. Toto je tá časová a energetická daň za to, že chcete cestovať na vlastnú päsť a za babku. Ale vedela som, že to bude stáť za to a že podobná cesta sa nám už tak skoro nepodarí.

A aké dopravné prostriedky som to vlastne kúpila? Pôvodne sme mali v pláne prejsť obe krajiny v obytnáčku, avšak v jeden večer na nás vyskočil na YouTube Ondra Vlk, český enduro motorkár a cestovateľ a jeho novozélandské moto-dobrodružstvo. Nikdy na ten moment nezabudnem. Keby ste videli ten náš víťazný úškrn! Pozreli sme sa s Peťom jeden na druhého ako dvaja páchatelia a bolo jasné, že by to bol trestný čin, ak by sme neprešli Nový Zéland na motorke. Peťove motorkárske srdce kričalo: „Ja to dám!“ A mojím dobrodružným motýľom sa začali trepať krídla! Akoby sme práve objavili riešenie

všetkých našich problémov. Navyše, február je na Nový Zéland ako stvorený, nebude toľko pršať! To snád' ani nie je pravda! Všetko do seba zapadá! Až na to, že budem musieť zohnať motorku, obsedieť na nej 6 týždňov a 9300 km, spať 40 nocí v stane, čuchať Peťove aromatizované nohy, variť v ešuse, zháňať v divočine signál... Och! NAIVNE SOM SI MYSLELA, ŽE TOTO BUDÚ MOJE JEDINÉ STAROSTI! Ten spomínaný úškrn, ktorý sme si s Peťom vymenili, bol však ako podpis na zmluve, ktorú nemôžete roztrhať, pretože ten druhý má kópiu.

A prečo som zháňala motorku na Novom Zélande a obytnáčik v Austrálii v predstihu a na diaľku? Bolo mi ľúto ukrojiť z nášho vzácneho času a po prilete to riešiť na mieste. A tiež som vedela, že ak nezoženiem austrálsky obytnáčik ešte z domu, na Novom Zélande nebudem mať po celom dni jazdy na motorke silu alebo signál gúgliť v mobile austrálske obytnáky a celé hodiny komunikovať s predajcami. Radšej som to skúšala vopred z domu, veď existujú internety a na počítači si môžem otvoriť stovky webových okien. Peťo ma nabíral, akú motorku a obytnáčik hľadáme, a ja som to s mojou ostrieľanejšou angličtinou riešila. Napísala som inzerát na viaceré novozélandské motorkárske a austrálske obytnákové FB skupiny. Vypisovala som si s desiatkami ľudí, ktorí mali pre mňa dôležité info ohľadom poistenia a prepisu motorky a auta po byrokratickej stránke. Každý deň o polnoci by som sa už aj rada vytratila do postele, ale tí milí ochotní ľudia z budúcnosti boli už zobudení a začali mi odpovedať. Nemohla som im predsa povedať „good night“! Niektoré dni som tak ťahala od rána do rána.

Začali sa hrnúť ponuky. Hoci boli parametre v inzeráte jasne zadané, jedna motorka bola nízka, druhá slabá pre dvoch, tretia nemala vhodné sedadlo pre spolujazdca a nedali sa na ňu zavesiť bočné kufre, štvrtá vlastne nie je na predaj, ale motorkár sa tešil, že prideme, tak sa s ňou aspoň pochválil. Ďalší má vraj šesť motoriek, jednu by nám aj požičal, ale on ich tak ľúbi, že by sa bál, že nám ju niekto ukradne. Ups! Ukradne? Hneď som sa zobudila zo sna, v ktorom som si myslela, že Nový Zéland je bezpečný ako Švajčiarsko. *OK, jasné, že to nebudeme riskovať, nebudeme predsa jazdiť na tvojich milenkách!* S radosťou sme prijali aspoň jeho ponuku kempovať u neho na trávniku, keď pôjdeme okolo. Títo Novozélandčania sa nám začínajú páčiť. Komunikujú slušne, sú vtipní, snaživí a hovoria si Kiwi, podľa ich národného vtáčika s veľkým bruškom a pracovitým dlhým zobákom. Objavil sa aj komentár od Slováka Romana, ktorý žije aj so svojou ženou a dcérou vo Wellingtone: „Ak niečo potrebujete, budem sa vám snažiť pomôcť. Aj ja som motorkár.“ Wow!

Veľa si píšeme a dostávam od neho super rady. Chcelo by to nájsť nejakého dílera, ktorý nám predá motorku a na konci ju od nás zas kúpi, aby sme s jej predajom nemali starosti na konci našej cesty.

Aha! Zase to funguje! Stačí to povedať nahlas! Na druhý deň sa pod mojím inzerátom na FB objavila super ponuka od istého Jefa, ktorý sa na FB tváril ako Maor: „Mám motorku BMW F800 GS, pripravenú vyraziť, má 60 000 km. Práve ju nepotrebujem a kúpim ju od vás späť, keď skončíte. Má množstvo extra doplnkov: bočné tašky, zadný kufror, upravené sedadlo, dobrú reťaz, dobrú zadnú rozetu a dobré pneumatiky.“

Hm, to znie príliš dobre, aby to bola pravda. Zapli sa mi FB(I) podozrievavé bunky. Odpovedám mu a vtipkujem: „Takže ty si teda seriózny chlapík a môžeme ti veriť?“ Hneď tam vyskočili ďalšie tri komentáre od iných motorkárov, ktorí ho vychválili. *Hm, jasné! Myslíte si, že vám len tak uverím? Chcem viac dôkazov, že je seriózny!* Nejaký Brendon z Christchurch dokonca napísal: „Kámo, ak by som mal prachy navyše, preletím na severný ostrov a kúpim ju od teba!“ Meno Brendon si zapamätajte, o 40 dní sa k nemu vrátíme. Ešte to bude zaujímavé.

Preklepla som si Jefa všade, kde sa len dalo. To, čo mi o sebe napísal do súkromnej správy, sedelo. Pracuje ako sprievodca na Novom Zélande a organizuje aj moto-dobrodružstvá v Indii a Nepále. Máme sa rýchlo rozhodnúť, lebo 6. januára odchádza na niekoľko mesiacov na cesty so skupinkou, tak aby stihol motorku **PERFEKTNE** pripraviť a zorganizovať človeka, u ktorého nám ju nechá, keďže my prilietame až 6. februára. Motorku nám predá za 4 900 € a kúpi ju od nás za 3 800 €, čo vychádzalo cca 30 € na deň. Bude chcieť aj 165 € za prepravu motorky späť na severný ostrov, keďže sme plánovali skončiť na

južnom ostrove. Všetko malo byť vytepané do zmluvy a vyzeralo to ako super ponuka, ktorú podľa mňa pôvodne aj myslel dobre, ale nemal čas a asi ani chuť to celé dotiahnuť. **ŽIADNA PONUKA VŠAK NIE JE SUPER, AK VÁS OHROZUJE NA ŽIVOTE!** Toto je tá slávna múdra veta, ktorú som počas našej cesty na Novom Zélande dookola piliňákovala, keď som niekomu popisovala tento „super kšeft“. Moja druhá múdra veta znela: *Stačilo, keby nám bol povedal, že na prípravu motorky nemal čas, a že je tam „zopár“ životne dôležitých detailov, ktoré treba „dotiahnuť“, a pochopili by sme to.* Čakalo nás totiž prekvapenie. Aby som vás však nezdržovala od nášho dobrodružstva, nebudem príliš zachádzať do detailov o tom, aké náročné bolo jednanie s Jefom. Napísala som o tom trpkó-úsmevný článok na mojom webe Latina na cestách.

Nájdete ho tu:

www.veronikapcova.sk/novy-zeland-motorka

Stačí použiť tento QR kód:

Tri januárové týždne som si s Jefom každý deň písala o znení zmluvy. Bolo vidno, že takto požičiava motorku po prvýkrát a občas na nás skúsil nejaký uletený nápad. Po pár dňoch doťahovania sa to vždy nejako utriaslo. Nič však neprekonal tento geniálny nápad: „No, tak teraz, keď máme všetko dohodnuté, povedzte mi, kedy pošlete peniaze.“ Všetky kontrolky sa mi rozblíkali načerveno. *Čo, prosím??? On sa zbláznil!!!* Moja Jefom ťažko skúšaná trpezlivosť sa minula. Keď som si predstavila, koľko síl ma bude stáť diplomaticky mu napísať, či sa zbláznil, zúrila som. Už som bola vo fáze, keď ma riadne šťval, dátum odchodu sa blížil a nemala som v zálohe žiadne iné riešenie. Možnosť, že motorku od nás na konci našej cesty odkúpi späť, bola ešte vždy rozhodujúca. Podarilo sa mi pozliepať nejaké diplomatické vety: „Jef, prosím ťa, vži sa do našej kože a predstav si, že by ti niekto na opačnom konci planéty povedal, aby si mu poslal 4 900 € za motorku, ktorú si ani nevidel. Keď prídeme, obzrieme motorku a až potom zaplatíme.“ Ustúpil a mne riadne odľahlo. Tu sa však vo mne niečo už vážne zlomilo a prestala som mať Jefa „rada“. Obral ma totiž o veľa síl, ktorých som už v januári nemala nazvyš. Nevadí, ide sa ďalej! Uf! Aj takto to občas vyzerá, keď nie ste prachatí, chcete vidieť svet, ale cestujete „za babku“. Musíte proste bojovať. To, čo nemáte v peňaženke, musíte mať v trpezlivosti a vynaliezavosti. Toto však už nebola ani trpezlivosť, ale blbuvzdorná terapia.

Prešlo pár dní bez „geniálnych“ nápadov od Jefa. Začína sa mi vracat' farba

do tváre a pri vyslovení jeho mena už mám menej vražedné myšlienky. O tri dni vyrážame a ja ešte stále nemám žiadny itinerár, ani na Nový Zéland, ani na Austráliu. Som z toho fakt nešťastná. V Austrálii v obytníčku by to plánovanie za jazdy ešte šlo, ale čo ten Nový Zéland! Za jazdy na motorke a v divočine bez signálu toho veľa nenaplánujem. Opäť je tu náš strážny anjel Roman. Ešte dnes mi srdce stíska dojatím, keď si spomeniem na jeho nápomocné správy. Bez neho si úspech tejto expedície nedokážem predstaviť. Zasypal ma svojimi „bodmi záujmu“, ktoré mal poznačené v Google Maps. Je to síce pekné, ale je jasné, že toto všetko nestíhame za 6 týždňov. *A čo ak to nie sú aj naše body záujmu?* Mám pred sebou zoznam maorsky znejúcich miest a netuším, čo sa za tými tajomnými názvami skrýva. Tri dni pred cestou to rýchlo študujem, selektujem a meriam vzdialenosti. Myslím, že som to zmákla. Vytlačila som si náš 6-týždňový novozélandský život na papier pre prípad, že mi v divočine skape mobil. Usmievam sa nad dobrodružným kusom papiera. Už sa len pobalíť!

Peťo nám vypucoval topánky, aby na nich nebola jediná špínka. Pri vstupe na Nový Zéland vám na letisku topánky skontrolujú, aby ste nepriviezli škodcov, ktorých tam ešte nemajú. Aj stan treba mať vyčistený, ideálne nový. Klamať o stave stanu sa nevypláca, môže vás to vyjsť pekne drahó. Náš stan bol trojmiestny, pretože v ňom malo spať aj naše druhé „ja“ - helmy, chrániče a tašky. Doma sme to všetko narafičili na našu Hondu Africa Twin, aby sme odhadli, či sa na motorke zmestíme. Zmestili sme sa do 8 kg šulca a stredne veľkého 12 kg rucksaku tak, aby sme ich potom vedeli prázdne pripevniť na Jefovu motorku, keď veci prebalíme do tých bočných tašiek, ktoré nám sľúbil. Tak, už mi nenapadá nič, na čo by som sa z obdobia príprav posťažovala, môžeme teda vyraziť... RegioJetom do Prahy. Aj to je vlastne smer Nový Zéland. Museli sme dať bacha, aby sme v Prahe do niečoho nešliapli. Máme totiž tie vypucované boty a na Novom Zélande nechcú žiadne cudzie hov..., teda živočíchy.

NOVÝ ZÉLAND – AOTEAROA

Ostrov večného bieleho oblaku

Kto bol raz na Novom Zélande, zostane ním navždy očarený. Dva zelené ostrovy obmývané tyrkysovými oceánmi a moriami ponúkajú dva rôzne svety. Severný ostrov je tropickejší, sopečnejší a maorskejší, južný je alpskejší a divokejší. Zoznam prírodných krás na oboch je nekonečný: pobrežné fjordy a dramatické vodopády, hlboké kaňony, majestátne alpské hory zdobené ľadovcami, ospalé aj prebudené sopky, gejzíry, bublajúce bahno, večne zelené stromy *kauri*, pokrútené chlpaté domorodé stromy, obrie papradie *ponga*, pripomínajúce tropické pralesy, modré jazerá, teplé pramene, jaskyne, zelené pláne s ovečkami, oceán so sympatickými tuleňmi, tučniakmi, delfínmi a impozantnými veľrybami, zlodejky *weka*, ktoré nevedia lietať, papagáje *nestor* a *kea*, a v neposlednom rade typický nočný vtáčik *kiwi*, symbol Nového Zélandu, ktorý sa pred vami bude vytrvalo skrývať. Je tu viac vtákov než cicavcov a nestretnete tu žiadne hady. Nový Zéland nie je súčasťou austrálskeho kontinentu, ale súčasťou ponoreného kontinentu Zélandia, ktorý je veľký asi ako Austrália. Keď sa odtrhol od pôvodného superkontinentu Gondwana, zanoril sa. Ten kúsok, čo vytŕča, je Nový Zéland. Jednoduché! Tak, už sa nestratíte, keď pôjdete do Oceánie. Nový Zéland je parlamentná konštitučná monarchia, kde síce sedí na symbolickom tróne anglický kráľ Karol III., ale skutočnú politickú moc majú premiér a parlament. Nový Zéland sa stal v roku 1893 prvou krajinou sveta, ktorá ženám priznala volebné právo. O histórii tejto krajiny, fascinujúcej kultúre a umení Maorov, ich bojovom tanci *haka*, tetovaní *tā moko* a o mysterióznom svete cti, hrdosti a odvahy vám porozprávam neskôr.

6.2. Prílet do Aucklandu

Po 47 hodinách bez spánku som bola viac fit než doma po každom dni strávenom prípravami tohto dobrodružstva. Prelet sa podobal dovolenke. V deň odletu som mala meniny a Peťo mi na letisku vybavil darček. Vlastne len rukou mávol smer letisková parfumérka: „Nech sa páči! Špricuj sa tu, koľko len chceš!“ V lietadle som si pozrela tri filmy! Za posledné 3 roky písania kníh som videla len 3x Popolušku a 3x S tebou mňa baví svet. Dokonca som počas cesty nemusela ani variť, hoci Lufthansa by mala prestať experimentovať s receptami na pasažieroch a radšej dať tie kulinárske výtvyry ochutnať majiteľovi aerolinky na schválenie. Air New Zealand na poslednej časti preletu, že wow! Nastúpíte do lietadla a máte pocit, že ešte aj ten recyklovaný vzduch je tam lepší. Také výborné jedlo som v lietadle už dávno nejedla a na záchode

bola na tapete akože knižnica. Úplne iný svet! Najprv sme leteli do minulosti do Los Angeles, kde sme presadali, a odtiaľ sme leteli na Nový Zéland. Pristáli sme na severnom ostrove v Aucklande až o dva dni v budúcnosti. Preleteli sme totiž dátumovou hranicou, poludníkom 180° zemepisnej dĺžky, o ktorom svet rozhodol, že pri jeho prekročení smerom na východ sa z dátumu odpočíta jeden deň a smerom na západ sa k dátumu pridá jeden deň, pričom miestny čas sa nemení. Dobré, že? Na letisku nás už privítala vyrezávaná maorská brána.

Colnú a imigračnú kontrolu sme brali, ako vždy, s rešpektom. Žiadne organické živočíšne a rastlinné súčiastky vašej batožiny s vami nesmú vojsť na Nový Zéland. Tak poďme na to! Trekové boty vypucované, stan nový, ale čo s bratislavskými rožtekmi od svokry? Poctivo sme si ich zobrali so sebou, ako sme jej slúbili, a teraz nám ich zabavlia?! Zabojovala som o ne. Pravdivo som zaškrtila, že vezieme jedlo. Pri otázke úradníka „Aké?“ som pravdivo priznala „Koláč.“. Dokelu! Použila som pri tom anglické slovo *pie*, čítajte ako „páj“, ktoré si oni najčastejšie spájajú s pečenými mäsovými tortičkami. Úradník spozornel: „Aký pie?“ Zrazu som stratila angličtinu. Vykrúcala som sa, koľko som len vládala, aby som získala čas, vymyslela nejakú náhradnú plnku a nemusela povedať tie dve totálne organické slová „makový a orechový“. Ten makový by ich asi zabil. Veď pri slove „mak“ cudzincovi vždy napadne slovo „ópium“, a to teda na Nový Zéland nechcete dovážať, však? Hľadáť slová: „Taký, nooo, ako sa to povie po anglicky, nooo... chocolate pie!“ Toto najmedzinárodnejšie čokoládové slovo na svete mi trvalo fakt podozriivo dlho. *Klamárka jedna! Veď ten makový a orechový bratislavský rožtek vôbec nie je čokoládový!* Podarilo sa. Rožteky boli zachránené. Z Aucklandu sme išli tri hodiny autobusom na sever s usmiatym milým šoférom, ktorý sa tváril ako Santa Claus. Dorazili sme do Whangarei, kde nás na druhý deň čakala motorka. Stanovali sme v mestskom kempe.

7.2. Whangarei - hrdinovia a anjeli

O 11.00 sme si mali u Nika, Jefovho kamaráta, vyzdvihnúť motorku. Niko je pilot, prišiel po nočnej a mal nám odovzdať motorku, kufre a bočné tašky, mal s nami podpísať tú pripravenú zmluvu a ísť spať. Tak skoro veru buvať nešiel. Nech sa páči, hlavné postavy dnešného príbehu:

♦ **IDIOT dňa Jef** ♦ Predtým, než Jef odišiel preč na pár mesiacov, nemal na nič čas a doslova len odhodil motorku u Nika. Zadná pneumatika bola zodraná a reťaz stará a vyťahaná. Jef zabudol namontovať kryt na výfuk a nové bočné cestovné tašky v tvare konského sedla neboli až tak kompatibilné s motorkou. Navyše, jedna z bočných tašiek by zhorela pri dotyku s nechráneným výfukom a druhá taška by zlomila smerovku, keďže na nej ležala. 12V zásuvka na nabíjanie mobilu na motorke nefungovala. Takto podľa Jefa vyzerá „perfektné pripravená motorka - stačí len vyraziť“.

♦ **Hrdina dňa Niko** ♦ Jefov kamoš Niko sa hanbil za to, v akom stave nám motorku odovzdáva. Bol, chvalabohu, pri zmysloch a netváril sa, že je všetko v poriadku. Bola som mu vďačná, že sa nesnažil brániť Jefa. Uistil nás, že mechanicky je to výborná motorka, že sa na nej občas vozil. Niko nám až do večera pomáhal zachrániť túto situáciu, namiesto toho, aby šiel po nočnej spať.

♦ **Anjel dňa Nikova mama Karen** ♦ Po pár hodinách sa Nikova mama už nemohla pozerieť na naše trampoty s motorkou, chcela zachrániť náš prvý dojem z ich krajiny a predviedla prvotriednu Kiwi pohostinnosť. Dostali sme pozvanie zostať na večeru a prespať, chcela nás povoziť aspoň hodku autom po okolí a chystala sa zohnať narodeninovú tortu pre Peťu. Neodolala pokušeniu a povedala nám kľúčovú info dňa: „Viete, ale Jef nie je Novozélandan! Je Američan. Toto by vám žiadny Kiwi určite neurobil. Uvidíte, my sme veľmi fajn ľudia.“ Za všetko som sa jej poďakovala, a hoci podobné pozvania od domácich priam milujem, cítila som, že jediné, čo potrebujeme, je vyšikovať tú motorku a vypaďnúť.

♦ **Narodeninový oslávenec Peťo** ♦ Môj Peťo, studnica nekonečných nápadov, ako veci opraviť/upraviť, sa vôbec netváril nadšene. Niko nemal doma žiadne náradie, a tak sa na mňa Peťo viackrát pozrel a krútil hlavou, že to nemá riešenie. A to už je čo povedať.

♦ **Latina na cestách** ♦ Už vyše mesiaca sa snažím splniť Peťovi jeho sen prejazdiť Nový Zéland na motorke. Avšak v tento deň som bola zároveň aj ne-

vyspatá, tajne uslzená manželka, strácajúca nervy s IDIOTOM dňa, ktorý mi písal neprijemné správy v telefóne. Snažila som sa byť rozumná, pozitívna a nehysterická, zapla som všetky mozgové bunky a chrlila som nápady. Bola som dojatá z toho, ako sa zachovali Niko a jeho mama.

Všetci štyria sa pozeráme na motorku a je nám jasné, že hoci motorka po nashartovaní krásne šepoce, rada by hneď vyrazila, má ideálne rozmery, parametre, pohodlné sedadlo pre spolujazdca, bohužiaľ, musela by vyraziť bez nás a našej batožiny. Medzitým ma Jef cez správy v telefóne drzo poučoval, že máme zapojiť zdravý rozum a mám ísť kúpiť nový kryt na výfuk. A že, preboha, čo toľko riešime, veď on v žiadnom z tých DETAILOV, ktoré mu hlásim, že nie sú v poriadku, nevidí zas až taký vážny problém.

Nie, nevidíš? Takže kam dáme všetky naše veci, keď tie bočné tašky nepasujú na motorku? Prečo máme riskovať na zodratej pneumatike? Prečo je reťaz vyťahaná? Dá sa tá reťaz vôbec dotiahnuť? Nemáme to ako zistiť, pretože Niko nemá doma žiadne náradie. V obchode mi povedali, že kryt na výfuk musia objednať z Malajzie a potrvá to tri týždne.

Niko s Peťom krúžia okolo motorky už 7 hodín. Peťo je v ich ozónovej Kiwi diere riadne pripečený. Potrebujeme nejako vyrobiť fugu medzi výfukom a taškou, aby tam prúdil vzduch. Chalani našli na záhrade hliníkové rohové lišty na kachličky. Peťo nameral dĺžku výfuku a nadiktoval ju Nikovi, aby podľa toho odrezal viaceré lišty. To, čo Niko odrezal, nesedelo. Peťo diktoval cm a Niko odrezal palce. Teda nie svoje vlastné, ale tie britské. Navrstvili viaceré lišty na seba a železnou sťahovačkou ich priviazali k výfuku. Ľavá taška dosadla na ten zmajstrovaný kryt na výfuku a už sa ho nedotýkala. Drží to, ale ešte nie sme v pohybe, takže prd vieme, či to aj vydrží.

Je 19.00. Začíname strkať veci do bočných tašiek. Smerovka je, čuduj sa svete, pod ťarchou bočnej tašky ešte viac ohnutá. Tašky treba nejako zdvihnúť. Po chvíli dostane Niko fantastický nápad. Ide po hrable a ukazuje, ako dáme drevenú rúčku naprieč sedadlom, a vyviažeme na ňu tašky dohora z každej strany ako také krídelká. „To je ono!“ vykrikla som nadšene. Pôjdeme síce dorichtovaní ako exoti, ale je mi to jedno. Som spokojná! Peťo sa netvári presvedčene, ale ja viem, že toto je naše riešenie. Chalani odrezali kovovú časť hrablí a dokončili svoje celodenné dielo. Prichádza Nikova mama a vidí ma šťastnú! Je dojatá a opakuje ponuku s večerou, tortou a nocľahom. Už je naozaj veľa hodín, nemá význam nikam vyrážať, a tak ponuku prijímame. Vtedy som vypustila ironickú vetu dňa: „Jef mal pravdu!“ Všeci na mňa prekvapene zízali. „Áno, Jef mal pravdu, stačilo zapnúť“

zdravý sedliacky rozum a riešenie sa našlo. Veď pozrite! Síce po 7 hodinách a s pomocou hrablí, ale našlo sa.“ Moje nééérvy!

Peťo už vyzeral menej infarktovo: „Dáme to!“ Kupujeme motorku na Novom Zélande v deň Peťových narodenín! Peťo si splní sen a prejde Nový Zéland na motorke! Ani si neviete predstaviť, aká som bola po tom všetkom šťastná. Píšem Romanovi, ktorý už netrpezlivo čakal na znamenie, aby poslal Jefovi peniaze za motorku. Roman nám totiž poslúžil ako banka. Ešte zo Slovenska sme mu poslali peniaze, aby bol potom transfer Jefovi rýchlejší. Jef je spokojný. Zmenil tón svojich správ na barančekový: „Aký ste vy úžasne šikovný tím!“ Jasné, že sme! Nakoniec sa nám podarilo dosiahnuť, že ak s tou zadnou pneumatikou prejdeme celý severný ostrov, Jef objedná novú, a tá nás počká vo Wellingtone, na juhu severného ostrova, ešte než sa preplavíme na južný ostrov. Karen natrela Peťovi spálenú hlavu s aloe vera, Niko nám uvaril večeru a jeho malá Lucy nakreslila Peťovi narodeninový obrázok. Strávili sme spolu nádherný večer. V noci som ani oka nezažmúrlila. Novozélandských 22.00 bolo pre mňa 10.00 ráno. Moje telo odmietalo spať a mozog mi svojvoľne ponúkal analýzu dňa. Nevadí! Verila som, že to najhoršie máme za sebou. Dočítali ste sa až sem? Výborne, lebo zajtra to vypukne!

8.2. Sever severného ostrova

Rozlúčili sme sa s Karen, Nikom a Lucy a vyrazili sme. Novozélandské asfaltové cesty s hrubším povrchom dobre hryzkajú pneumatiky. Museli sme sa smiať: „Jef mal zase pravdu.“ Severný ostrov na tej zadnej zodranej snád' opatrne dáme. Na slovenskom hladučkom asfalte by sme na nej určite nejazdili. Zastavili sme sa na pošte prepísať motorku na Peť'a. Áno, počujete dobre. Na pošte! Také jednoduché! Domáci to dokonca môžu urobiť online. Je to fakt len 5-minútová záležitosť a poplatok 5 € od nás nikto nechcel. Výborne! Až teraz je motorka Peťova! Štartuj, štartuj, vykrúcaj, vykrúcaj!

Vyrazili sme z Whangarei po pobreží na sever severného ostrova. Myslím, že Peťo je šťastný. Viem to podľa toho, ako ide do zákrut. Pre mňa to však bola tá najhoršia 3-hodinová jazda v mojom živote. Nemali sme ešte vychytané balenie vecí na motorku a Peťo veľmi nevhodne uviazal stan a šulcovú tašku za môj chrbát tak, že som nedokázala sedieť na zadnej časti môjho rozkroku, teda na zadku, ale sedela som na prednej časti, teda na šuške. *Au! Vážení! Končím! Vybojovala som síce Peťovi motorku, ale ja pôjdem radšej na autobus.* Po 102 hodinách bez spánku som už nedokázala jasne myslieť.

Bola som taká unavená, že som neverila, že sa s tým dá niečo urobiť. Zrútil sa mi svet. Pre mňa sa táto cesta skončila. Moje ženské súčiastky to nedávali. Peťo na prvej prestávke zbadal moju tvár a už tušil, že má do činenia s nejakým ženským problémom. Vymrštil sa a začal veci za mojím chrbtom preväzovať. Mojich 30 životných cm za jeho chrbtom sa z môjho pohľadu vôbec nezväčšilo. Šuška už bola taká zranená a našťavaná, že nedokázala pochopiť, že situácia sa zlepšila. A veruže sa zlepšila. Žiaden autobus sa nekonal. Pre zmenu som začala zaspávať na motorke a potrebovala som pauzu. Chvíľu som si pospala pri mori a Peťo zatiaľ zohnal niečo pod zub. Super, môžeme ísť ďalej.

Aké sú naše prvé pocity z Nového Zélandu? Vôbec sa nečudujem, že tu režiséri čokoľvek radi filmujú. Samo-

zrejme, mám na mysli hlavne film Pán prsteňov, ktorý som nevidela, a doma mi viacerí jasne dávajú najavo, že nie som kompletná. Stromy pri ceste sú fantastické a dramatické. Tu snáď nie je jeden strom vedľa druhého rovnaký. Na severe jazdilo veľmi málo áut. Keď nás videli v zrkadle, pribzdili a dali sa na kraj, aby sme ich mohli na prázdnej ceste predbehnúť. Keď sa

zastavíme a fotíme, okamžite nám chcú pomáhať. Ak sa niekde opravuje cesta a používa sa len jeden pruh, nepostavia tam semafor, ale stojí tam cestár alebo sú tam brigádnic, ktorí sa radostne usmievajú a mávajú nielen nám, ale aj ostatným autám. Krajina je bez billboardov a reklám. Ľudia nosia na tvári juhoamerický polo-úsmev a to, ako rozťahnu ruky a objímu vás, je fakt jedinečné! Cítili sme sa tu fantasticky. Domáci sú veľmi milí, pristavujú sa, usmievajú, debatujú a obdivujú našu exoticky nabalenú motorku. *Díky za hrable, Niko!* Nejaký pán za nás bez jediného slova zaplatil lístok na kratučkom trajekte cez záliv z Paihia. Peťo jazdí naľavo bez zaváhania, ako skutočný profík. Opatrne obchádza zrazené mŕtve vačice. Poradili nám dať si na ne pozor, lebo sú tučnučké a dostali by sme šmyk. Sme v strehu aj kvôli vtákom, ktoré lenivo vzlietajú z cesty, keď ich vyrušíme pri žraní nejakej mŕtvol. Nechceme dostať šupu do hlavy. Cesty sú takmer prázdne a tu na severe zatiaľ nevidíme žiadnych motorkárov, a už vôbec nie plne naložených. Možno vylezú cez víkend. Február je u nich asi ako u nás august. Dojímalo nás, že je to krajina plná border kólií, a obaja sme smútili, že toho nášho chlpáča Gina sme nechali doma. Predstavte si, zobrala som si za muža motorkára, ktorý keď tu zbadal psí hotel s reklamným obrázkom borderky, prudko zabrzdil a vrátil sa, lebo si myslel, že tam predávajú šteniatka, a chcel sa ísť pomazať. No povedzte, nie je toto všetko dojímavé?!

9.2. Cape Reinga - 90 Mile Beach - Giant Sand Dunes

90-míľová pláž je oficiálna cesta po pieskovej pláži na severe severného ostrova, ktorá vedie k najsevernejšiemu cípu Nového Zélandu k výbežku Cape Reinga. Keď je odliv, môžu po nej jazdiť autá, autobusy, cyklisti... a my motorkári. Domáci si tam príliš nechodia osoliť autá, zato turisti si to nenechajú ujsť. Predstavte si 145 km na nezvyčajnom povrchu, po ľavej strane tyrkysové more, po pravej malé pieskové duny. O tejto ceste Peťo sníval a teraz stojíme na jej začiatku, mašinka zanorená v piesku, pripravená vyraziť. Nebude to síce žiaden Dakar, ale je to riadne vzrúšo. Musíte sa trafiť v správnom čase a vypočítať si odliv a príliv. Nikto nám však nepovedal, že na severnom konci je rieka a v nej pohyblivé piesky. Až potom sme sa dozvedeli, že tam radšej nemáme zastaviť.

Fantastický zážitok! Obzvlášť ten, keď sme si s motorkou hneď na začiatku ľažkali na bok v pol metra hlbokom piesku. Pekne pomaličky, pomaličky, najprv mierne na bok, a potom mäkučko úplne na bok. Chystali sme sa totiž, že si natočíme naše veľkolepé entrée na Ninety Mile Beach, ale kým som chystala filmárske rekvizity, zavádzali sme jednému autu, a tak sme vliezli na pláž bez filmovania. Chceli sme sa vrátiť späť na začiatok a pri vyliezaní z pieskovej pláže sme nemali dostatočnú rýchlosť, a tak sme si v hlbokom piesku fakt vtipne ľahli. Predstavte si toto. V oboch rukách som mala nejaký prístroj, v jednej ruke mobil a v druhej kameru Insta360 pre kvalitnejšie video. Pri pomalom padaní som vyzerala ako morská hviezdica - obe ručičky dohora, v nich tieto najposvätnějšíe relikvie, a doširoka som rozťahovala nohy, preč od motorky, aby mi pod ňou neuviazli. Musel to byť strašne smiešny pohľad. Štyria sme zdvihli motorku a vyliezli späť na začiatok, aby sme si zopakovali naše entrée. A už sme fujazdili na sever po prázdnej pláži, a teda vôbec to nevyzeralo na povolenú rýchlosť 30 km/h. Paráda! Dorazili sme na jej koniec a brodili sa v hlbokom piesku popri rieke. Hm, tu by už mohla byť reč aj o tom Dakare. Keď to trochu nafúknem, popisala by som to nasledovne. Hlboký piesok prská do všetkých strán od hrabajúcej pneumatiky. Peťo v polohe dakarového jazdca, nohy neustále v strehu, motorka pod ním tancuje a hrabe. Zadná guma sa nemá čím zadrapiť, reťaz chrapčí. Peťo sa presunul z hlbokého piesku do rieky. Svätá nevedomosť! Áno, do tej rieky, kde sú pohyblivé piesky. Peťo inštinktívne plynulo brodí. Nevuclo ho! A ja úplne nedakarovo cupitám za ním. Keď sme sa úspešne dostali späť na asfalt, o pár kilometrov sa pred nami objavili obrovské pieskové duny Giant Sand Dunes.

